

Deborah Apensa

Hoe je een droom werkelijkheid maakt

Motivatielezing voor voj-vos-scholen

Eddie Jharap
Augustus 2012

Presentatie @ St. Paulusschool november 2011

Een publicatie van Jharap Consulting Services N.V.
Paramaribo, Suriname
Augustus 2012

Property of Staatsolie Library

Sirahmpersad Eduard Jharap (Eddy) werd in 1944 geboren in het district Wanica van Suriname in een kinderrijk gezin van kleine landbouwers. Na een jeugd vol obstakels slaagde hij erin om in Paramaribo de middelbare school (AMS) in 1964 af te ronden en een studiebeurs te bemachtigen van de bauxietmaatschappij Suralco om geologie aan de Rijksuniversiteit in Leiden te studeren. In Nederland werd hij naast zijn studie ook actief in de Surinaamse studentenbeweging die zich steeds meer politiek profileerde: Suriname moest onafhankelijk worden en er moest meer sociale rechtvaardigheid in het land komen. Eddy kreeg in deze periode ook een bijzondere uitdaging: hij zou met daden bewijzen dat mensen uit de voormalige koloniën ook in staat waren bijzondere prestaties te leveren.

Hij studeerde in 1970 af en keerde gedreven terug naar Suriname om zijn dromen waar te maken. Gedurende de eerste tien jaren heeft hij als veldgeoloog gewerkt bij de Geologische en Mijnbouwkundige Dienst van Suriname (GMD) en zocht naar een delfstof in het binnenland om die vervolgens tot productie te brengen. De uitdagingen waren groot en de vorderingen klein. In 1980 deed zich een kans voor. Jharap kreeg de gelegenheid om de nationale aardolie-industrie op poten te zetten. Hij greep die kans en heeft niet meer omgekeken. Staatsolie is vandaag uitgegroeid tot de “trots van de natie” en levert jaarlijks een grote financiële bijdrage aan het land en verschaft hoogwaardige werkgelegenheid aan honderden jonge mensen.

Jharap is op verscheidene momenten door de gemeenschap en de Regering van Suriname onderscheiden en gedecoreerd voor zijn inzet en prestaties. In 1996 werd hij door de Rotary Club Paramaribo benoemd tot een Paul Harris Fellow. In 1997 kreeg hij de Rotary Vocational Excellence Award en werd hij tevens benoemd tot Commandeur in de Ere Orde van de Gele Ster door de Regering. In 2002 kreeg hij een Ere-doctoraat van de Universiteit van Suriname. Na 25 jaar lang Staatsolie bezielend geleid te hebben ging hij in 2005 met pensioen en werd in een speciale bijeenkomst op het paleis benoemd door de President tot Drager van het Grootlint van de Ere-Orde van de Gele Ster.

Dit boekje is een uitgave van Jharap Consulting Services N.V.
Kanastraat 8, Paramaribo-Suriname

ISBN: 978-99914-7051-1

Design & Print: Art Sabina Design & Printing N.V., Paramaribo, augustus 2012

Inhoudsopgave

1. Voorwoord.....	5
2. Het belang van de school	6
3. Het belang van een droom	6
4. Het ontstaan van mijn eerste droom.....	7
5. De ontwikkeling van mijn droom	8
6. Bezieling om je droom werkelijkheid te maken.	11
7. Stappenplan voor realisatie van je droom	13
Reacties	15

Hoe je een droom werkelijkheid maakt....

Eddy vertelt in dit boekje over zijn droom en schoolervaringen als kind van boiti en de bezieling om Staatsolie op te zetten. Hij zegt: "Als deze kleine koeli boi uit boiti zo'n bedrijf heeft kunnen opzetten, dan kun jij ook je droom werkelijkheid maken".

1. Voorwoord

Eind 2007 werd mijn biografie: Eddy Jharap - Vertrouwen in eigen Kunnen, gepubliceerd en zeer positief ontvangen door de Surinaamse gemeenschap. In de voorinschrijving werden al 3000 exemplaren afgenomen door diverse bedrijven in ons land. Met de royalty's uit het boek, heb ik 650 exemplaren geschonken aan het Ministerie van Onderwijs om elke school in Suriname te voorzien van een exemplaar. Het boek is in lokale boekwinkels te verkrijgen en in Nederland bij www.bol.com. Mede naar aanleiding van deze publicatie werd ik vaak door diverse serviceclubs gevraagd om lezingen te houden.

In 2010 hield ik een lezing in Paramaribo voor een reisgezelschap van de NRC-Handelsblad Academie: DE REALISATIE VAN EEN DROOM. Vrienden die de tekst per email toegestuurd kregen, reageerden zeer enthousiast op de inhoud daarvan en spoorden mij aan om de lezing ook naar scholen en de universiteit te brengen. Ik heb vervolgens 5000 boekjes met de tekst laten drukken en alle VOJ-(MULO of eerste 3-jaar VWO) en VOS-(laatste 3-jaar VWO) scholen en de universiteit van Suriname van een aantal exemplaren voorzien. Ik ging ook door met presentaties op diverse scholen. Tijdens deze presentaties bleek dat de oorspronkelijke tekst niet goed aansloot op het niveau en de uitdagingen van vooral de VOJ-studenten. Ik heb in de afgelopen twee jaren de tekst van "De realisatie van een droom" vele keren aangepast, met advies van vele vrienden en reacties van de kinderen zelf. Nu heb ik een nieuwe tekst: "HOE JE EEN DROOM WERKELIJKHEID MAAKT" waar de kinderen 40-50 minuten bijna ademloos naar luisteren en soms een traantje wegpinken.

Op de Anton Leeuwinschool (VOJ) drukte de leerlinge Deborah Apensa het als volgt uit: "Meneer Jharap, ik heb in mijn jeugd al zoveel problemen ontmoet, dat ik begon te twifelen of ik mijn dromen ooit zou kunnen waarmaken. Ik ben blij dat u op onze school bent gekomen want nu ik uw verhaal heb gehoord, heb ik weer moed en geloof gekregen om mijn droom waar te maken. Als ik mijn droom gerealiseerd heb, zal ik GOD bedanken en uw naam daarbij noemen. Ik vraag u om door te gaan met uw lezingen en alle scholen in Suriname te bezoeken zodat alle kinderen uw verhaal horen."

Ik wil graag aan de wens van Deborah, vele andere kinderen en vrienden voldoen. Vorig jaar heeft de Rotary Club Paramaribo de motivatie presentaties als een duurzaam project geadopteerd, zodat meerdere Rotarians zulke presentaties op scholen kunnen verzorgen. Door de vele reacties (een deel opgenomen aan het eind van het boekje) ben ik zeer geïnspireerd om mijn nieuwe lezing in een boekje te publiceren en alle bibliotheken van scholen van een aantal exemplaren te voorzien.

In deze presentatie bespreek ik de volgende onderwerpen:

1. **Het belang van de school;**
2. **Het belang van een droom;**
3. **Het ontstaan van mijn eerste droom;**
4. **De ontwikkeling van mijn droom;**
5. **De bezieling om je droom werkelijkheid te maken;**
6. **Een stappenplan om je droom te beschrijven;**
7. **En aan het eind heb ik een aantal reacties opgenomen.**

2. Het belang van de school

Ieder van ons in Suriname moet, tijdens zijn of haar jeugd, naar school. In deze periode wordt de basis gelegd voor je verdere ontwikkeling en voor wat je later in de maatschappij gaat worden. Wij kinderen in Suriname zijn, in vergelijking tot kinderen uit vele andere landen, in een gelukkige positie: al zijn onze ouders heel arm, toch kunnen wij bijna gratis naar school. Dat is helaas niet overal zo op de wereld.

Soms vinden we de school niet leuk, lastig of moeilijk. Toch is de school onze beste kans om vooruit te komen in de wereld. Zonder de juiste diploma's wordt het steeds moeilijker om een goede baan te vinden. Je schooldiploma's zijn de sleutels om je droom te kunnen realiseren. Nu heb je de kans om naar school te gaan. Deze tijd komt nooit meer terug. Dus laten we nu ons best doen.

3. Het belang van een droom

Ieder van ons heeft wel eens een droom gehad. Soms droom je dat je de grote jackpot wint en nooit meer hoeft te werken; of je droomt om een beroemde zanger, of schoonheidskoningin, of grote sportheld te worden. Soms droom je om naar de universiteit te gaan om een hogere opleiding te volgen. Bijvoorbeeld om leraar, dokter, advocaat of ingenieur te worden; of om een training te volgen waarmee je later een eigen business kunt beginnen.

In een mooi verhaal in de Bijbel, "de gelijkenis van talenten", spoort de Here Jezus ons aan om de gaven, die wij hebben meegekregen, verder te ontwikkelen (vermeerderen). Op deze manier brengen wij dan ontwikkeling en voorspoed voor ons zelf en leveren ook een bijdrage aan de groei van de gemeenschap. De Here Jezus waarschuwt ons echter ook dat als je lui bent of als je je best niet doet, je dan zelfs het kleine beetje dat je al hebt, kunt verliezen.

Dit laatste is echt geen sprookje. Ik zal je een voorbeeld geven uit mijn eigen praktijk. Toen het bedrijf nog klein was, kon iemand met weinig training en ervaring, voorman of chef op een bepaalde afdeling worden. Het bedrijf groeide verder en de taken werden ingewikkelder. Een van de chefs had ondanks de vele trainingen zich niet verder ontwikkeld en kon het werk niet meer bijbenen. Op een dag hoort hij dan van de grote baas, dat die iemand anders in zijn functie gaat benoemen om het werk van de afdeling vlotter te laten plaatsvinden. Onze chef die zijn kansen niet had benut, verliest zo zijn functie. Bij vele bedrijven, die gezond willen blijven, worden zulke onprettige beslissingen vaak genomen.

Hoe je aan een droom komt, is voor iedereen verschillend. Je kunt het voorbeeld van je ouders, andere familieleden of vrienden volgen. Of je kunt door de TV of boeken geïnspireerd worden. Wat je droom ook mag zijn, hij geeft jouw leven waarde en de realisatie daarvan is van groot belang voor zowel jezelf als voor de totale gemeenschap. Dromen vormen de motor van onze ontwikkeling en vooruitgang. Voor velen van ons wordt de toekomst bepaald door de dromen die wij hebben. Als je iets goeds hebt gedaan, zal je waardering krijgen van je familie en de gemeenschap. Zo maak ik het vandaag nog dagelijks mee.

4. Het ontstaan van mijn eerste droom

Ik zal jullie nu vertellen hoe mijn eerste droom is ontstaan. Ik ben in 1944, in 2012, 68 jaar geleden geboren op boiti aan de Welgedacht B-weg, een zijweg van de Indira Gandhieweg, in het district Wanica, ca 12 kilometers van Paramaribo.

De weg waarlangs wij woonden was heel slecht begaanbaar. Er kwamen geen auto's, alleen ossenwagens. Er was geen elektriciteit en geen stromend water. We leefden er heel geïsoleerd en hadden geen idee wat er in de rest van de grote buitenwereld gebeurde. Mijn ouders waren zelf niet naar school gegaan. Het gezin van mijn ouders was groot en bestond uiteindelijk uit 20 kinderen. Wij waren heel arm en leefden hoofdzakelijk van de opbrengst van een perceeltje, waarop wij met zijn allen rijst en groenten voor eigen gebruik verbouwden. We konden het hoofd net boven water houden. Voor iets extra's was er geen geld. Mijn wereld was heel klein en er waren geen bijzondere rolmodellen op boiti. In die tijd volgde je gewoon het eenvoudige bestaan van je ouders en grootouders op.

Er is leerplicht in ons land en wij moesten ook naar school. Elke dag vijf kilometers op blote voeten lopen over een modderige weg, heen en terug. Er waren geen bussen. Ik kreeg op vroege leeftijd belangstelling voor de school door samen met mijn oudere zus thuis uit haar boekjes mee te lezen. Dat vond ik prachtig. Ik wilde zo snel mogelijk ook naar school, maar moest wachten tot ik zes jaar werd.

Mijn eerste droom ontstond toen ik onze onderwijzer altijd zo mooi gekleed en met glimmende schoenen op school zag komen. Hij vertelde ons over de stad waar hij woonde. Over elektriciteit en over stromend water uit een kraan. Zijn schoenen waren mooi en kregen geen modder, omdat de straat waar hij woonde van asphalt was. Ik wilde later net als meneer worden: dan zou ook ik in een nette omgeving kunnen wonen en mijn kinderen hoefden later niet op blote voeten over een modderige weg naar school te lopen.

In mijn jeugd mocht je er geen bijzondere dromen op na houden. Als ik zou zeggen dat ik bijvoorbeeld dokter wilde worden, dan zou ik uitgelachen en geplaagd worden. Men zou mij gek of verwaand vinden. Tegenwoordig is dat gelukkig veranderd. Je mag nu een mooie droom hebben. Er zijn genoeg voorbeelden van mensen die bijna uit het niets belangrijke prestaties hebben geleverd. Vandaag hebben grote delen van ons land elektriciteit en stromend water. Er zijn vele radio- en TV-stations, je krijgt nieuws in vele talen. Kranten zijn beter bereikbaar en menige school heeft ook een bibliotheek. Er is internet en velen van jullie hebben zelfs een smart-Phone. Je hebt toegang tot veel informatie waardoor je nu ook beter in staat bent om een droom (of doel) voor de toekomst te hebben.

5. De ontwikkeling van mijn droom

Ik zal nu vertellen hoe het met mijn droom is gegaan. Ik ben niet op een dag opgestaan met de droom dat ik zelf aardolie zou produceren. Mijn droom is in de loop van mijn school- en studietijd geleidelijk gegroeid. Mijn eerste droom was gericht op het bereiken van betere woon- en leefomstandigheden. Doordat wij vrij geïsoleerd woonden was mijn wereld klein en mijn droom heel beperkt. Toch geloofde ik dat de school heel belangrijk was voor mijn toekomst en ik deed mijn best. Ik ging meestal op de voorste rij van de klas zitten. Zo kon ik beter opletten en het ging goed op school.

Terwijl je dagelijks met alle plezier naar school gaat, kunnen soms onverwachts heel nare dingen, met jou of in je familie, gebeuren. Toch moet je de moed niet opgeven, maar vertrouwen dat het weer goed zal komen, volhouden en doorgaan met de school. Soms kan dat ongelukkige voorval een beproeving of een test zijn, om te zien of je echt serieus bent om je droom werkelijkheid te maken. Soms kan die nare gebeurtenis zelfs een voorbode zijn, om je een kans te geven om je beter voor te bereiden op de uitdagingen die later zullen komen.

Toen ik tien jaar oud was en in de 4-de klas van de lagere school zat, gebeurde er iets heel dramatisch met mij. Er werd een heel ernstige ziekte bij mij vastgesteld. Ik had lepra, en moest naar een lepra-inrichting ver van huis. Uit de reacties van mijn ouders en de rest van de familie leek het alsof ik voorgoed verloren was. Als ik vandaag terugkijk op mijn ziekte, dan lijkt het alsof die ziekte een aanleiding is geweest om mij uit boiti weg te halen en mij een andere wereld en andere mogelijkheden te laten zien.

Ik ben drie jaar in de inrichting Bethesda verpleegd. Bethesda was een geïsoleerd dorpje voor lepra-lijdende op Livorno, aan de Suriname rivier. De inrichting werd geleid door de EBSG en had een intensieve christelijke godsdienst beleving. Bethesda bestaat niet meer. In Bethesda waren er mannen, vrouwen en kinderen. Toen ik daar naar toe ging, waren er ca 120 kinderen: 70 jongens en 50 meisjes, variërend in leeftijd tussen 4 en 17 jaar. De kinderen kwamen uit haast alle bevolkingsgroepen van ons land. Wij verbleven in het kinderpaviljoen, met een gescheiden afdeling voor jongens en meisjes. Wij gingen wel samen naar school en namen meestal samen deel aan andere activiteiten. Wij groeiden op als in een grote familie. Wij hielpen elkaar met schoolwerk en troostten elkaar bij pijn of verdriet. We waren net broers en zusters van elkaar. De ziekte had geen ras-voorkeur. Na Bethesda zag ik ook geen rasverschillen meer.

De ziekte heeft naast pijn, verdriet en angst voor afwijzing, ook voordelen voor mij gebracht. Ik heb geleerd om steeds op mijn hoede te zijn voor bedreigingen (deze ziekte is 4 keer teruggekomen bij mij). Ook onderging ik in Bethesda een verandering van een "kleine koeli boi uit boiti", naar een jongen die wel op een "Hindoestaan" leek, maar gedompeld was in een creools-christelijke cultuur. Deze verandering was geleidelijk en onbewust gegaan. Toen ik opgroeide was de creools-christelijke cultuur dominant in Suriname. Mijn vorming en ervaring in Bethesda, bleken later erg belangrijk voor mij te zijn om spontaan om te gaan en samen te werken met mensen "die niet op mij leken"

en hun vertrouwen te winnen. In Suriname, met zoveel verschillende groepen, is deze vaardigheid heel belangrijk.

Door mijn gedwongen verblijf in Bethesda had ik een andere en modernere wereld leren kennen: een wereld met elektriciteit, stromend water, toilet, douche en bed met klamboe. Ik had ook twee nieuwe talen bijgeleerd: het Sranan Tongo en het Nederlands. Ik had er leren lezen en de belangrijkheid van boeken begrepen.

Na drie jaar mocht ik de inrichting verlaten. De terugkeer bij mijn ouders op boiti was echter een grote schok. Ik was veranderd, maar boiti was hetzelfde gebleven. Er was thuis nog steeds geen elektriciteit, geen stromend water en geen toilet. 's Avonds werd het plotseling heel donker en dan moesten wij met zelfgemaakte petroleumlampjes de weg in het donker vinden. Mijn drang naar betere leefomstandigheden werd groter.

Na zes maanden wachten, mocht ik eindelijk naar een openbare muloschool. In Bethesda had ik de lagere school afgemaakt en was zelfs geslaagd voor de toelating op de MULO. Na lang zoeken werd ik midden in het schooljaar aangenomen in de eerste klas van de Graaf van de Zinzendorf Muloschool, aan de Gravenstraat (Henk Arronstraat) in Paramaribo.

De school in de stad bezoeken was heel moeizaam. Als ik 's morgens naar school ging, was het nog heel donker. Met schoenen in de hand liep ik dan vijf kilometers over een modderige zandweg tot de verharde Indira Gandhiweg. Vandaar gingen we verder met de stoomtrein naar de stad tot Beekhuizen en stapten vervolgens over in bussen, die ons bij de verschillende scholen afzetten. Ik was elke ochtend ongeveer twee uur onderweg naar school.

Als de school soms eerder uitging en wij tot de middag moesten wachten op het transport naar boiti, bracht ik de tijd door in de bibliotheek van het CCS. Ik begon intensief te lezen en werd lid van de bibliotheek. Door de boeken werd mijn taalbeheersing beter en mijn droom ook groter: ik zou naar Nederland willen gaan voor een hogere opleiding.

Het Mulo-diploma behaalde ik vlot en ik werd ook toegelaten tot de AMS. Ik was toen 17 jaar oud. Mijn vader echter, zag graag dat ik ging werken om bij te dragen in de kosten van de huishouding. Er waren nog 19 andere minderjarige kinderen thuis. Hij had ook een bruid voor mij op het oog. Ik wilde daarvan niets weten en was vastbesloten om naar de AMS te gaan. Ik zou voortaan de kosten van de school zelf betalen en ging in de vakanties werken om mijn schoolspullen en kleren te kunnen kopen.

Mijn vader kon uiteindelijk mijn besluit toch waarderen en kocht zelfs een oude fiets voor mij, waarmee ik elke dag 20 kilometer fietste om vóór 7 uur 's morgens op de AMS te komen. Het ging ook goed op de AMS en een leraar zei dat ik intelligent genoeg was om een universitaire studie te volgen. Die opmerking heeft mij goed gedaan.

Ik moest echter een studiebeurs zien te krijgen en probeerde daarom zoveel mogelijk hoge cijfers te halen. In het jaar dat ik het VWO-diploma (AMS) zou behalen, vroeg ik een studiebeurs aan bij de bauxietmaatschappij Suralco voor de studie van geologie. Ik kreeg die beurs en ging in 1964 naar Nederland om geologie aan de Rijksuniversiteit van

Leiden te studeren.

Mijn droom om later een goedbetaalde baan te vinden, zodat ik in een nette omgeving kon wonen, had vastere vorm gekregen. De weg was niet gemakkelijk geweest. Er waren vele obstakels en soms leek de situatie bijna uitzichtloos, maar ik bleef vertrouwen hebben en doorzetten. Naast het behalen van de noodzakelijke diploma's had ik, door de vele hindernissen, al op jonge leeftijd bijzondere vaardigheden en waarden aangeleerd, waardoor mijn zelfvertrouwen gegroeid was. Ik was ervan overtuigd, dat ik ook in staat was om elke opleiding te volgen en om elk soort werk uit te voeren.

Op 20 jarige leeftijd ging ik in 1964 naar Nederland om geologie te studeren aan de Rijksuniversiteit van Leiden. Ik had een goede en leerzame tijd in Nederland en heb de studie in zes jaar vlot afgerond. In Nederland was ik ook actief in de Surinaamse Studenten Vereniging. Deze vereniging ging zich in die tijd meer en meer bezighouden met politieke vraagstukken van de wereld en van Suriname. Wij vonden dat Suriname, door Nederland en de buitenlandse bedrijven uitgebuit werd en ons land onafhankelijk moest worden om een eind aan deze situatie te maken.

Tijdens een verhitte discussie over de onafhankelijkheid van Suriname werd een keer, door een Nederlandse student, smalend het volgende naar ons hoofd geslingerd:

“Wat kletsen jullie Surinamers over een onafhankelijkheid. Jullie kunnen toch zelf niets op eigen kracht produceren. Voor alles van enig belang, hebben jullie ons nodig”.

Ik vond die opmerking erg vernederend. Vanaf jonge leeftijd had ik voor mij zelf gezorgd en had het gevoel, dat ik ook in staat was elk beroep of functie uit te oefenen. Ik vond dat wij mensen uit de koloniën of ontwikkelingslanden niet de minderen waren van mensen uit Europa of Amerika. Praten echter had voor mij geen zin meer. Ik zou dat met daden bewijzen.

Ik zou snel afstuderen, teruggaan naar Suriname en daar iets bijzonders op mijn vakgebied doen, wat tot dan toe alleen door buitenlanders voor mogelijk werd gehouden. Dat is mijn droom uiteindelijk geworden. Het was voor mij net een oorlog en ik mocht niet verliezen. Dat is mijn bezieling geworden.

6. Bezieling om je droom werkelijkheid te maken.

Ik ben in 1970 afgestudeerd en met bezieling naar Suriname teruggekeerd om te bewijzen dat wij mensen uit ontwikkelingslanden ook tot bijzondere prestaties in staat zijn. Ik heb in Suriname de eerste 10 jaren gewerkt bij de Geologisch Mijnbouwkundige Dienst en ben gedurende deze periode door het hele binnenland getrokken, op zoek naar een delfstof om die vervolgens zelf tot ontwikkeling te brengen. Het ging niet direct van een leien dak. Gedurende die periode heb ik toch veel andere vaardigheden geleerd, die later van pas zijn gekomen. Ik bleef in mijn droom geloven en volhouden.

In 1980 kwam er een kans. Ik werd gevraagd iets met de aardolie sector te doen. Op voorstel van een Oliecommissie waarvan ik de leiding had, werd Staatsolie opgericht en ik werd tot de eerste directeur benoemd. Ik heb die kans aangegrepen en niet meer omgekeken. De ontwikkeling van Staatsolie is bekend. Een goede beschrijving daarvan is te vinden in de biografie: EDDY JHARAP - VERTROUWEN IN EIGEN KUNNEN, van Sandew Hira. Dit boek is in Nederland te verkrijgen bij www.BOL.com en in Suriname bij de lokale boekhandels.

In 1997 heb ik in de Diesrede voor de Universiteit van Suriname getiteld: DE WEG VAN STAATSOLIE, de pioniersfase van STAATSOLIE beschreven. In 2010 heb ik nog een tweetal lezingen geschreven: STAATSOLIE - DE REALISATIE VAN EEN DROOM, en de BACKSTORY BIJ DE REALISATIE VAN EEN DROOM. De teksten van deze twee lezingen zijn te vinden op de website van Staatsolie: www.staatsolie.com bij SPECIALS. Als je meer over het ontstaan en de ontwikkeling van Staatsolie wilt weten, kun je deze twee teksten lezen.

<http://www.staatsolie.com/droom.html>

http://www.staatsolie.com/pdf/backstory_realisatie_van_een_droom_eddy_jharap.pdf

Om een bedrijf als Staatsolie van de grond te krijgen, is naast de specifieke vaktechnische- en organisatorische kennis, bezieling nodig. Ik wil jullie met een verhaal uitleggen wat bezieling is en hoe dat werkt. Dit verhaal heb ik tijdens een Hindoestaanse dankdienst van een Pandit gehoord.

Het verhaal van de vogel en het verloren ei.....

Een kempaantje (dat is een lawaaiige roodbruine vogel met een zwarte kop en een gele kam, die in groepen in de kustvlakte leeft) had haar nestje in een zwamp dicht bij de zee gebouwd en daarin een eitje gelegd. De hele dag zat ze erop te broeden. Ze kreeg op een gegeven moment honger en ging wat eten zoeken. Terwijl ze weg was, kwam er een flinke golf uit de zee opzetten en spoelde het nest met eitje de zee in. Als het kempaantje terugkomt en haar nest niet meer kan vinden, begint ze een kabaal te maken, zoals alleen kempaantjes dat kunnen. Haar buurtvogels komen erbij en vertellen op haar vraag, dat haar nest met eitje door de zee was meegenomen.

Het kempaantje huilt van verdriet, maar na een tijdje houdt ze op, staat op en vliegt naar de zee. Daar neemt ze een hap water in de snavel, vliegt terug en spuugt dat water op het land uit. Dat doet ze dan de hele dag verder. Op en neer, af en aan. De andere vogels schudden meewarig hun hoofd en laten haar begaan. De volgende dag gaat ons kempaantje echter door met water uit zee halen en op het land uitspugen. De burens die het ritueel hadden gevolgd, kunnen het niet meer uithouden en eentje vraagt: "Wat doe je eigenlijk?". Onze kempaantje zegt daarop dat ze bezig is de zee leeg te maken om haar ei te vinden. De burens worden stil en denken bij zichzelf: die is helaas gek geworden.

Onze vogel gaat ook de volgende dagen zo door. De vogels uit haar kolonie kunnen het niet meer aanzien en besluiten uit medeleven haar een handje te helpen. Dus na vier dagen, zien we een groep vogels, in een rij naar de zee vliegen, een slokje water in hun snavel nemen en die op het land uitspugen. Dat doen ze keer op keer. Andere vogels uit de zwamp zien de groep heen en weer vliegen en als ze horen wat er gaande is, besluiten ze mee te helpen. Het verhaal verspreidt zich en steeds meer vogels komen aanvliegen en helpen mee. Ook andere dieren komen erbij en besluiten mee te helpen.

Dit ritueel en de inspanning van al die dieren wordt ook met belangstelling door God gevolgd. Hij komt onder de indruk van zoveel volharding en toewijding en besluit die inspanningen te belonen. Als onze vogel weer een slokje water komt halen, pakt God het eitje uit de zee en legt dat vlak naast haar snavel. Onze vogel ziet haar eitje, neemt het in haar bek en vliegt er jubelend mee terug naar het land. Ze schreeuwt: "Ik heb mijn ei gevonden, ik heb mijn ei gevonden, ik...". De andere dieren horen dat en delen mee in haar vreugde en zijn ook blij dat ze een handje meegewerkt hebben.

Dit verhaal lijkt veel op mijn ervaringen met Staatsolie in de beginfase. In het begin was er ook veel ongelof om zelf olie te kunnen produceren. Zelfs grote buitenlandse oliemaatschappijen was het niet gelukt. Sommigen dachten dan dat ik gek was geworden. Anderen wachtten op het moment dat het zou mislukken, om mij dan om mijn vrijpostigheid uit te lachen. Ik wist dat ik niet mocht mislukken en was bereid hemel en aarde te bewegen om mijn doel te bereiken. Ik bleef onverstoort doorgaan en kon langzaam ook andere mensen aantrekken, al wisten ze zelf niet of wij werkelijk olie zouden vinden (net als bij de vogels). Toen wij kleine successen begonnen te boeken, kwamen er meer mensen bij en die raakten ook gemotiveerd.

Wij kregen vertrouwen en medewerking van bankiers, afnemers, overheidsinstanties, oliespecialisten en toeleveringsbedrijven uit binnen- en buitenland. Twee jaar na de oprichting van Staatsolie, werd de eerste olieproductie-installatie officieel in gebruik genomen op 25 november 1982. In de daarop volgende jaren hebben wij de olieproductie stap voor stap uitgebreid, onze kennis en ervaring vergroot, zodat het bedrijf beheersbaar is gebleven.

Het lijkt alsof je met bezieling, hardwerken en doorzetting "wonderen" kunt afroepen. Als de nood bij ons erg hoog was, vonden wij toch een oplossing. Het leek alsof een onzichtbare hand ons naar de juiste weg wees. Net als bij het kempaantje uit het verhaal van de Pandit.

7. Stappenplan voor realisatie van je droom

Tot slot wil ik jullie een oefening meegeven om een eigen stappenplan te maken waarmee je, je droom helder in beeld kunt brengen. Als je dan met je droom tevreden bent, weet je welke stappen je moet ondernemen om je droom werkelijkheid te maken.

1. Stel je hebt een droom. Neem die droom uit je hoofd en zet het op papier. Beschrijf de droom tot in de kleinste details. Kijk er kritisch naar. Beantwoord de volgende vragen: hoe ziet de werkelijkheid-geworden-droom er uit? Is het nog realistisch? Zijn er voorbeelden daarvan in de wereld aan te wijzen? Past die droom wel bij jou, in relatie tot wat je al weet en wat je kunt doen? Welke kiemen van die droom zijn al in jouw bezit? Hoe kan je die levend houden en versterken?
2. Zet het traject uit dat je moet afleggen. Vanaf waar je vandaag bent, tot de werkelijkheid geworden droom. Bijvoorbeeld, je wilt een arts worden. Dus moet je afstuderen aan de medische faculteit van een universiteit. Om die studie te kunnen volgen, moet je een VWO-diploma hebben met een bepaald vakkenpakket; om op het VWO te komen moet je eerst je MULO afmaken met het goede vakkenpakket. Is dat voor jou nog haalbaar?
3. Wat heb je nodig om de weg die je zojuist beschreven hebt af te leggen? De medische faculteit bijvoorbeeld heeft specifieke toelatingseisen. Je VWO-resultaat moet gemiddeld boven het cijfer acht zijn, anders moet je ingeloot worden. Het is een voltijds dagopleiding. Je kunt niet tegelijk werken en studeren. Er moet geld zijn om de studie- en onderhoudskosten te betalen.
4. Kunnen je ouders die studie met eigen middelen bekostigen? Nee? Hoe kom je aan de geldmiddelen? Wie gaat je helpen? Kun je dat geld voor de studie lenen?
5. Zijn er mensen die graag willen dat je b.v. een arts wordt, en je zouden willen steunen? Maak een lijst van iedereen die je zou willen helpen.
6. Maak een conceptbrief voor de mensen die je zou willen vragen voor financiële steun. Leg uit in de brief wat je wilt doen, waarom je dat wilt doen, waarom je hun om steun vraagt en wat voor voordelen er ook voor hen zullen zijn als ze je helpen om je droom te realiseren.

Het is al heel mooi om een droom te hebben, maar dromen zijn geen wonderen. Ze geven ons geen grote "break". Je kunt niet 'werkeloos' zitten en hopen dat je droom plotseling op een dag werkelijkheid zal worden. Je droom moet opgevolgd worden door acties volgens een plan, om werkelijkheid te worden. Het is de wil en de vastberadenheid om je over te geven aan je droom die zorgt dat het werkelijkheid wordt. Het verschil tussen jou en je vriend die uiteindelijk bereikt heeft wat jij wilde worden, komt doordat hij het zo graag wilde en er aan bleef werken ook toen het moeilijk werd. Jij besloot op een bepaald moment dat iets anders belangrijker was.

Ik ben nu aan het eind gekomen van mijn presentatie: HOE JE EEN DROOM WERKELIJKHEID MAAKT. In principe is dat heel simpel. Je moet een droom hebben, een stappenplan maken en een bezieling hebben om aan je stappenplan te werken, tot dat het werkelijkheid wordt.

Nu jullie mijn verhaal kennen, moet je tegen jezelf zeggen: "Als deze kleine koeli boi uit boiti, ondanks de vele moeilijkheden, zo'n bedrijf heeft kunnen opzetten, dan kan ook ik mijn droom werkelijkheid maken".

Reacties

Ik heb vrienden commentaar op deze tekst gevraagd. Hieronder enkele reacties:

Meneer Jharap,

Ik heb zelf ook een motivatie speech van u mogen meemaken op Bosbivac en heeft mij ook geïnspireerd verdere studies te volgen en gaan voor mijn doel.

Ik ben gelijk van de schoolbanken komen werken bij Staatsolie en ben er trots op om U persoonlijk te mogen kennen en U ook als mijn 'teacher' te zien.

Gaat U door met de motivatie presentaties aan onze jonge Surinamers.

Bedankt meneer Jharap.

Brigitte Quartier

Beste meneer Jharap,

Ik ben trots op u; het doet mij goed om u zo gelukkig op de foto's te zien. Aan de gezichtsuitdrukkingen van de scholieren is af te lezen dat deze in u een waardig mens zien; zij zullen u welliswaar niet meegemaakt hebben als de directeur van de Staatsolie Maatschappij. Maar belangrijk is dat zij nu van u kunnen leren dat waar een wil is; een weg wordt gevonden. Zij zijn het volk van morgen en dit is dus hun kans om te leren hoe ook zij als evenals u, groot kunnen denken en uiteraard realiseren.

Kortom; ik ben trots op u! Welke Directeur denkt eraan om na zijn pensioen tijd te besteden aan de jeugd???? Veel succes verder...Liefs aan u en groeten aan mevrouw van Chiquita Koendanlal-Ramkhelawan.

Heer Jharap,

Ik ben ontzettend trots op u dat u uw tijd en energie stopt in de presentaties. Ons land heeft mensen als u nodig in het bijzonder de jeugd. Ze moeten namelijk weten dat je op een eerlijke, oprechte, en transparante manier hun droom/doel kunnen realiseren. Ik ben u dankbaar dat u zich hiervoor inzet.

Ivan

Hr. Jharap,

Steeds wanneer ik deze mailtjes van u ontvang geeft het mij een booster! Soms heb je als mens momenten waarbij je ineens niet weet hoe verder met jouw carrière (toekomst) als je de berichten in het land volgt.

Deze zijn niet alleen motivatie presentaties voor de leerlingen maar ook voor mij.

Bedankt!

Henna Coulor

Eddie,

Er zijn weinigen die dit soort werk doen of willen doen.

De jeugd heeft zeker in deze tijd veel behoefte aan motivatie gesprekken.

Keep up the good work en moge Gods zegen rusten op dit werk.

Groet;

Lloyd Read

voorzitter SWOS

Eddy,

Thanks en het is steeds weer een waar genoegen te merken hoe je probeert en ongetwijfeld erin slaagt om jongeren de boodschap te brengen van volharding, doorzetting en je blijven inzetten voor wat je wilt bereiken en dat dat niet over een nacht ijs gaat.

Geweldig.

Iwan

De onderstaande levenservaringen zijn kort maar erg krachtig en helder beschreven.

Het zijn m.n. deze inspirerende levensverhalen die een verandering kunnen brengen in het denken van een ieder maar in het bijzonder de jeugd die dit land moet overnemen en naar grotere hoogten brengen. Het bijzondere van uw levensverhalen is dat ze niet door anderen worden verteld, maar door u persoonlijk. De man die in Suriname bekendheid geniet. De man die voornamelijk bekend is geworden vanwege zijn kwalificatie/functie als pionier/directeur van Staatsolie. Nu hebben zij (de jeugd en anderen) de gelegenheid om uit de eerste hand te vernemen wat aan dat groot success vooraf is gegaan.

Heel veel dank en ga zo door met uw bijdrage aan land en volk.

Eric

Meneer Jharap,

Heeft u wel over na gedacht om President van Suriname te worden?

Bij het lezen van de mail hier onder kon ik niet voorkomen ontroerd te raken met vochtige ogen. Gelijk tijdig dacht ik,

PRESIDENT JHARAP! Dat klinkt pas goed! Uw President schap op zich, zou al een enorme inspiratie zijn voor deze natie.

Wanneer ik hoor president Bouterse klinkt het niet goed in me oren en voelt het ook niet goed aan. Het tegen over gestelde dus.

Denkt u er alstublieft over na?!

Liefde en dank voor het goede voorbeeld en werk,

Richard

*Heer Jharap,
Moge de Almachtige u nog vele jaren goede gezondheid en kracht schenken opdat als een -living legend- de jeugd en ook de rest van de samenleving mag blijven inspireren.
Een fijne dag aan u en de uwe.*

Hi Eddy,
Ik denk dat je met je motivatie gesprekken de studenten het gevoel van eigen waarde kan bijbrengen/vergroten. In onze tijd was het een onbekend fenomeen maar iedereen heeft een zetje in de rug nodig en we leren het beste uit levende voorbeelden. In de VS hebben ze niet voor niets pep rally's voor belangrijke evenementen. Probeer zo veel mogelijk van onze studenten te bereiken. Geef ze ook aub door dat het belangrijk is dat ze hun eigen mening leren vormen (ga zelf op onderzoek uit en praat niet alleen na) en daarvoor op een gezonde manier voor uit moeten komen.

Fijn weekend
Marny

*Beste heer Jharap,
Ik heb al uw e-mails gelezen en vindt het bijzonder hoe u nu tijdens uw pensioen periode nog inzet voor de samenleving.
Uw verhalen spreken mij aan en het is net of ik mijn vader hoor spreken.
Mijn vader is Harkisoen Mahabir en hij heeft net als vele anderen in hun jeugd jaren armoede en moeilijke tijden gekend
waarbij hard werken op het land voor- en na schooltijden,
kilometers te voet afleggen door modder om naar school te gaan de gewoonste zaak van de wereld was.
Dankbaarheid toon ik aan alle voorouders die zichzelf alle "luxe"
hebben onthouden en zich hebben ingezet om hun kinderen in staat te stellen onderwijs te genieten opdat zij éen betere leven kunnen lijden.
Doordat onze voorouders vooruitstrevend waren heeft de oudere generatie zoals u en mijn vader kunnen studeren.
Het zware leven zoals u en mijn vader meegemaakt hebben ken ik niet (alleen van de verhalen).
Het is mijn plicht de traditie van vooruitstrevendheid van mijn ouders en voorouders voor te zetten.
Het grootste erfgoed dat ik heb meegekregen en zal doorgeven.
Met vriendelijke groet,
Sakita Mahabir*

Beste meneer Jharap,
Heel hartelijk dank dat ik ook op de mailinglijst bent en zodoende uw leerrijke en motiverende presentaties kan lezen. Het geeft mij nog meer stimulans om niet op te geven, maar door te gaan om mijn voorgenomen doelen te realiseren. Het gezegde: Je bent nooit oud om iets bij te leren.
Ik hoop dat de jongeren nog meer bewuster worden van waarom ze naar school gaan en inderdaad hun best doen om wat in de maatschappij te bereiken.
Ik laat mijn zoon en dochter ook de ontvangen presentaties van u lezen, zodat ze nog meer bewust worden en meer geïnspireerd raken om harder hun best te doen. Voor uw informatie doen zij ruim voldoende hun best op school, maar ik laat niet blijken dat ik gauw tevreden ben. Ik zeg ze: het altijd nog beter kan en ik weet dat je in staat bent om het te realiseren" en haalt natuurlijk steeds uw motto aan.
Tenslotte wil ik zeggen: gaat u zo door met het houden van uw presentaties. Het zal de Surinaamse jongeren zeker een heel positieve bijdrage leveren en nog meer naar een hoger nivo tillen.
Vriendelijk groeten,
An Soeknandan

*Hi Eddie,
Ray tagged you in a post (FB)
Ray wrote: "Weinig mensen in Suriname hebben zo een positieve impact gehad en hebben zo duidelijk als rolmodel kunnen staan voor Surinaams Leiderschap als Eddie Jharap. Gedurende een tijdspanne van 15 jaar trainen en workshops verzorgen over Leadership en Personal Development werd zijn naam altijd (!) genoemd en was hij in meer dan 90% van de gevallen de meest aansprekende leider.
Als je wil leren, moet je dat doen van de mensen die het GOED deden. Luister naar hun lessen. leer uit hun handelingen. zowel de goede als de slechte dingen.
Wees een leerling en pas toe wat relevant voor jou is. Wordt geen 2e Eddy Jharap. Wordt een nieuwe leider. Maar wees wel de slimme leerling.
Alvast een link met voldoende leesvoer doorspekt met lessen:
Ter verduidelijking: zijn naam werd dus genoemd door tientallen (en in sommige sessies meer dan 150 deelnemers) en er werd dan aangegeven welke kwaliteiten hij heeft getoond die veel mensen inspireerden. Voor mij is zijn belangrijkste kwaliteit het hoog houden van zijn waarden en principes... En het is geweldig dat hij altijd MENS is gebleven."
Ray Jong*

Ruth Wijdenbosch op FB
Ruth wrote: "Voor deze Surinamers heb ik respect. Wij kunnen trots op ze zijn. Niet omdat ze geen fouten hebben(wie die niet heeft gooit de eerste steen) maar omdat ze iets bereikt hebben in hun leven waar wij zeker een voorbeeld aan kunnen nemen. "

*Beste Eddy,
Het doet me goed om te lezen hoe anderen over de lezingen die door jouw op de diverse scholen worden gehouden denken.
Hun reacties bevestigen in vele opzichten datgene wat ik je ook kenbaar maakte.
Dit moet je voldoening geven om door te gaan.
Tevens kunnen anderen die jouw verslagen lezen ook geïnspireerd worden om hun ervaringen aan de jeugd en misschien zelf ook aan de volwassenen over te brengen.
Ga zo door.
Groeten,
Raoul*

*Eddie,
Geweldig. Heel duidelijk wat je presentaties voor de jeugd betekenen. Zoals zoveel andere Surinamers ben ook ik trots op je. Wie anders in Suriname zou een beter voorbeeld voor onze kinderen kunnen zijn?
Ga zo door. Prachtig werk.
Anton*

*Beste Hr. Jharap,
Ik hoop van harte dat u en uw gezin het goed maken.
U bent voor mij nog steeds een inspiratie bron, een goed voorbeeld figuur. Dankzij de pioniers van Staatsolie kunnen wij met opgeheven hoofd en met alle trots zeggen dat dit bedrijf tot stand is gekomen door de bijdrage van onze landgenoten. Mijn dochter wordt het komend maand 9 jaar en zij geniet van het vak geschiedenis. Daar behaald ze ook alleen tieners voor. Zo ook is zij behoorlijk geïnteresseerd in de geschiedenis van ons geliefd bedrijf. Ik heb haar veel kunnen vertellen van de Productie Divisie, waar ik bijna 12 jaar werkzaam ben.
Dank u.*

*Beste Eddie,
Ik heb opnieuw genoten van deze presentatie. Jouw verhaal heeft mij erg aangegrepen, een bezielend verhaal. Ik denk dat je de juiste balans hebt gevonden om het verhaal zo eenvoudig mogelijk over te brengen in verstaanbare taal voor deze pupillen. Hopend dat God je de kracht geef om nog lang hiermee door te gaan, de scholen aflopen en zo presentaties verzorgen, en dat doe je nog pro deo ook. God's zegen en een fijn weekend, ook aan jouw wederhelft toegewenst.
Groeten,
G.W. Pigot*

*Beste heer Jharap,
ik ken u persoonlijk niet wat heel jammer is, maar ik ben al pakweg 4 jaren werkzaam bij staatsolie als Geoloog (eerst 3 jaren als jr. wellsit geoloog bij de exploratie afdeling en thans bij de productie afdeling).
Toen ik in dienst trad was u al met pensioen, desondanks geniet ik samen met mijn vrouw elke keer weer van de geweldige inspirerende mailtjes van u.
In het bijzonder de pep-talks die u heeft op de verschillende scholen. Mijn vrouw is zelfs ook leerkracht op de Giovanni Montini school, te Paranam. Het is een school op VOJ niveau (LBGO).*

*Dagelijks maakt ze bepaalde dingen mee met de studenten variërend van zeer vrijpostige tot vroege school verlaters. Ik moet haar ook vaak moed inspreken omdat ze het onderwijs vaarwel wil zeggen, evenzo ook haar collega leerkrachten. Ze zegt me vaak: "Mano t wordt me nu echt te veel, ik praat zoveel tot die kinderen maar het gaat de ene oor in en de andere weer uit.....ik ben al moe", of ik merk t soms aan haar houding dat er weer wat op school is gebeurd. Ze zit al 9 jaren in het vak en ze is ampertjes 31 jaar en heet juffrouw Naomi. Ik ben heel trots op haar en voel me gelukkig om met haar getrouwd te zijn. Zelfs hebben we nog geen kinderen (ze komen wel)....ze studeert verder en wil haar ontwikkeling niet stremmen.
We hebben het vaak over voorbeeld figuren in dit land, helaas moet ik zeggen dat veel "wanne be" voorbeeld figuren het te wensen overlaten.
Gelukkig zijn er wel anderen zoals u die uitstekend werk verrichten door kinderen, leerlingen en zelfs volwassenen moed inspreken en hun hart en vooral verstand treffen.*

Ik heb een verzoek aan u, namens mijn vrouw om de leerlingen van de districten, in het bijzonder die van Paranam, ook deze bemoedigende en inspirerende presentaties te willen verzorgen.

Hopende op een positieve reactie uwer zijde verblijven wij.

YOU ARE A TRUE INSPIRATION. KEEP UP THE GOOD WORK MR. JHARAP. GOD BLESS.

*Met vriendelijke groeten,
Manolito*